

Z koruny stromu mává vlakům na pozdrav,
v očích má štěstí, když se někdo otočí.
Rád by se stratil v světle, jít dálky prozkoumat,
přestal se bát, na cestu vykročí.

Až slunce za obzorem zmizí,
krajina stínů ožívá.
Všechno je najednou tak cizí
a v dálce křik se ozívá.
Ve smičkách se stále vrací
dotek i jeho ozvěna.
Nakonec jasné barvy ztrácí,
kolem se převaluje tma.

Rád by se ztratil, nehledal by cestu zpět,
zazvonit na hranu, jít až na okraj.
Možná by našel někde jiný, lepší svět,
stejně by v něm zůstal zase sám.

Až slunce za obzorem zmizí,
krajina stínů ožívá.
Všechno je najednou tak cizí
a v dálce křik se ozívá.

V mlze ohně, jak za dávných časů,
vykřičí hvězdám poselství: NEMÁTE PRÁVO NA MOU SPÁSU, JÁ UŽ NEC
HCI DÁL TADY ŽÍT.